

VEINIKOOLITAJA – KAS SUURTE INIMESTE PIPI VÕI TÕSINE KOOLITAJA?

TIINA KUULER, Veinivilla perenaine

Ühest küljest on veinikoolitus sama nagu mis tahes muu koolitus – üks räägib ja õpetab, teised kuulavad ja õpivad. Samas ei saa ära unustada, et tegemist on siiski alkoholiga, see annab koolituse käigus toimuvale suhtlusele juurde nii mõnegi lisanüansi.

Veinikoolitusel ei pruugi kehtida paljud tavakoolituse tõekspidamised. Tuleb vahet teha, kas koolitus on mõeldud tõsiselt millegi õppimiseks või vaba aja veetmiseks ja millegi tähistamiseks. Viimast varianti nimetan ma enda jaoks täiskasvanute üritusel Pipi mängimiseks.

Hea on õpetada neid, kes midagi ei tea?

Teen Veinivillas kaht moodi veinikoolitusi – ühel koolitusel õpetan ise koduveini tegema ja teisel räägime üldisi veinitarkusi, kirjeldame marja- ja viinamarjaveinide iseärasusi, serveerimist jne. Kõige igavamad mulle endale on olnud need kuulajad, kes pole iialgi veini teinud või kellele

lihtsalt vein ei maitse (või näiteks maitseb ainult magus vein, aga koolitusel on kuivad veinid, või vastupidi). Esimesel puhul kuulatakse vaikides kogu jutt ära, võetakse teadmiseks ja minnakse laiali. Palju ägedamaks läheb aga koolitusõhtu siis, kui publiku hulgas on neid, kes on ise paar korda veini teinud, ebaõnnestunud või mõne töövõtte valesti teinud. Siis oskavad nad küsida, probleeme tõstatada, rääkida hoopis uutest, esialgse programmi välistest asjadest. Nii on ka koolitajal endal huvitav.

Natuke keerulisem on lugu siis, kui inimene on miskipärast enda jaoks valele koolitusele sattunud, näiteks on talle sünnipäevaks kingitud koolituse vautšer või sa-